Célia Dropkin צילִיע דראָפּקין

מיין מאַמע

מיין מאַמע,
א צוויי און צוואַנציק יאָריקע,
אַן אלמנה מיט צוויי קליינינקע קינדער געבליבן,
צנועתדיק האָט זי באַשלאָסן צו קיינעם א ווייב מער ניט ווערן,
שטיל האָבן זיך אירע טעג און יאָרן געצויגן,
ווי פון א קאַרגער וואַקסענער ליכט באַלויכטן.
מיין מאַמע איז צו קיינעם א ווייב ניט געוואָרן,
נאָר אַלע פּילטעגיקע,
פּיליאָריקע, פּילנאַכטיקע זיפצן
פון איר יונגן און ליבענדן וועזן,
פון איר בענקנדיק בלוט,
האָב איך מיט מיין קינדערשן האַרצן פאַרנומען,
טיף אין זיך איינגעזאַפּט.
און מיין מאַמעס פאַרבאָרגענע זודיקע בענקשאַפט
האָט זיך, ווי פון אַן אונטערערדישן קוואַל,
פריי אין מיר אויסגעגאָסן.
איצט שפּריצט פון מיר אָפן,
מיין מאַמעס זודיקער, הייליקער,
טיף־פאַרבאַהאַלטענער באַגער.

Ma mère

Ma mère,
A l’âge vingt-deux ans,
Restée veuve avec deux tout petits enfants,
Avait décidé, dans sa pudeur, de ne plus être la femme de personne.
Ses jours et ses ans ont passé calmement
Comme éclairés d’une avare chandelle de cire.
Ma mère n’a plus été la femme de personne,
Mais jour après jour
Année après année, nuit après nuit, les soupirs
De son jeune être aimant
De son sang désirant,
Je les ressentais dans mon cœur d’enfant,
Et m’en imprégnais profondément.
Et le désir brûlant et caché de ma mère
S’est déversé, comme d’une source souterraine,
En moi, librement.
Maintenant jaillit de moi à ciel ouvert,
L’appétit brûlant, sacré
Et profondément enfoui de ma mère.